

เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน : ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร

อุษณีย์ ทิพย์สุวรรณ*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเทคนิคการแก้ตัวและความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร 3 แห่ง คือ บ้านกรูณา บ้านมุกิตา บ้านอุเบกขา จำนวน 210 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผลการศึกษา พบว่า

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 16-19 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา นั้บถือศาสนาพุทธ ค่าใช้จ่ายส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 2,000 บาท บิดามารดาอยู่ด้วยกันและมีอาชีพรับจ้างทั่วไป ครอบครัวมีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 7,000 บาท อยู่อาศัยร่วมกันเฉพาะพ่อแม่ลูก

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย คือ ครอบครัว สังคมและภาครัฐควรตระหนักและปลูกฝังจิตสำนึกการเป็นคนดี มีคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่เด็กและเยาวชน ตลอดจนการเคารพ เชื้อพียง และปฏิบัติตามตามกฎระเบียบ บรรทัดฐาน และกฎหมายของสังคม เพื่อให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้การเห็นยวรั้งสะกดกลั่นและควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ให้กระทำผิด เพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข

คำสำคัญ : การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เทคนิคการแก้ตัว ความผูกพันทางสังคม

* นักศึกษา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (อาชีววิทยาและงานยุติธรรม)

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

Abstract

This research was to investigate techniques of neutralization and the social bond with the male juvenile property offence. Samples were 210 juveniles trained in the three training center in Bangkok: Ban Karuna, Ban Mudita, and Ban Ubekha. Statistical applications were percentage, mean, standard deviation and MRA (multiple regression analysis). Results revealed that:

Samples were 16-19 years old, had finished primary education, were Buddhists, and with 2000 Baht for monthly expenses. cohabitant parents and earned a living by being common laborers. The family income per month was less than 7,000Baht. Parents and children lived together.

The hypothesis test displayed that the techniques of neutralization affected the property offence of juveniles by statistical significance at .05 levels. Social bond affected the property offence of juveniles without statistical significance at .05 levels.

It was recommended that families, societies and the state sectors should be conscious of and cultivates integrity of a good person with moral, ethics, respect, to obey and abide with rules and regulations, norms, and social laws for the juveniles. Therefore, they learn how to restrain, repress and control their emotion not to offense and all can live together in societies with happiness.

Keywords: Property offence, Techniques of neutralization, Social bond

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

“And oftentimes excusing of a fault doth make the fault the worse by the excuse”.

(Shakspears , Maruda and Heith,2004:1)

เด็กและเยาวชนเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการรับผิดชอบสังคมและประเทศชาติต่อจากคนรุ่นเก่าในด้านการพัฒนาสังคม ส่งเสริมเศรษฐกิจ เสริมสร้างศีลธรรมจริยธรรม ตลอดจนดำรงรักษาเอกลักษณ์วัฒนธรรมประเพณี ดังนั้นสังคมและประเทศชาติจึงมีความจำเป็นยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนาศักยภาพที่มีคุณภาพ โดยมุ่งความคาดหวังไปยังเด็กและเยาวชนให้แสดงศักยภาพในการสรรค์สร้างความสำเร็จก้าวหน้ามั่นคงให้เกิดขึ้น แต่สิ่งสะท้อนให้มองเห็นในภาวะปัจจุบันของเด็กและเยาวชนไทยจำนวนหนึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับวัยของตน วัยซึ่งกำลังริเริ่มเรียนรู้สถานภาพ บทบาทและหน้าที่ที่เหมาะสมในสังคม แต่กลับไปกระทำผิด เช่น การฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน การมั่วสุม การทะเลาะวิวาท และอาจจะรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมาย เช่น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ลักทรัพย์ ชีวีตและร่างกาย เพศ ความสงบสุข เสรีภาพ เป็นต้น การกระทำผิดต่าง ๆ มีรูปแบบการกระทำผิดที่เหมือนกับการกระทำผิดของผู้ใหญ่มากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยมีความสนใจในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เพราะจากรายงานสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามความผิด ตั้งแต่ พ.ศ. 2543 – 2553 นั้น พบว่ามีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งสถิติแสดงถึงจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ยอดจำนวนคดีของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินสูงขึ้น เช่น ปี 2544 มีจำนวน 7,374 คดี และเพิ่มขึ้นในปี 2545 มีจำนวน 7,949 คดี และเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ถึงปี 2550 มีจำนวนสูงถึง 14,764 คดี

สำหรับการกระทำผิดนั้น ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะเป็นเพศชาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจัยทางด้านร่างกายที่แข็งแรงกว่า มีความคิดคะนองและความคล่องแคล่วมากกว่าเพศหญิง ซึ่งจากรายงานสถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามเพศ ปี พ.ศ.2553 นั้น พบว่า เพศชายกระทำผิดมากกว่าเพศหญิง นั่นคือ เพศชายกระทำผิด 40,431 คดี คิดเป็นร้อยละ 91.77 ส่วนเพศหญิงกระทำผิด 3,626 คดี คิดเป็นร้อยละ 8.23 นอกจากนี้ สาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนอาจเกิดจากวุฒิภาวะยังอ่อนด้อย ทำให้ไม่สามารถแยกแยะระหว่างความถูกต้องกับความผิด และเมื่อเกิดปัญหาการกระทำผิดแล้ว เด็กและเยาวชนเหล่านี้อาจจะหาข้ออ้างเพื่อแก้ตัวกับการกระทำของตนเอง เช่น เด็กและเยาวชนกล่าวอ้างว่า ความยากจนหรือสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี มีความกดดันทางการเงิน ทำให้ต้องไปลักขโมย ปล้นทรัพย์สินเงินทอง หรืออ้างว่ามีความจำเป็นบีบบังคับอาจต้องทำในสิ่งที่ผิดกฎหมาย เช่น เหตุการณ์และสถานการณ์บีบบังคับ เด็กและเยาวชนจึงต้องลักขโมยเพื่อความอยู่รอด หรืออ้างว่าคบเพื่อนไม่ดี คบเพื่อนที่กระทำผิด เพื่อนชักชวนให้กระทำผิด จึงลักขโมย หรืออ้างว่าการลักขโมยนั้นไม่ได้ทำให้ใครบาดเจ็บหรือเป็นอันตรายร้ายแรง เพราะแค่ขูดขูดขูดแต่ไม่ได้ทำร้าย หรือทำร้ายก็จะทำให้บาดเจ็บเล็กน้อย ไม่เป็นอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจ หรืออ้างว่าการขโมยนั้นเป็นการขโมยหรือผู้เสียหายมีส่วนกระตุ้นและยั่วยุให้พวกเขาลักขโมย เช่น ร่ำรวย มีเครื่องประดับราคาแพง มีทรัพย์สินและเงินทองมากมาย นอกจากนี้เด็กและเยาวชน อาจจะอ้างว่าลักขโมยเงินทองสิ่งของเพื่อนำไปช่วยเหลือครอบครัว ตำนินตำราจรรยาทำเกินหน้าที่ และกฎหมายไม่มีความยุติธรรม เป็นต้น

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การขัดเกลากายทางสังคม (Socialization) ของบุคคล เพราะถ้าบุคคลมีครอบครัวที่สมบูรณ์ ได้รับการศึกษาที่ดี และยึดมั่นในระบบบรรทัดฐานและศีลธรรมที่ดีงามของสังคม บุคคลเหล่านี้ก็จะไม่กระทำผิด ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลมาจากครอบครัวแตกแยก ไม่ได้ได้รับการศึกษาที่ดี และขาดศีลธรรม ยึดเหนี่ยวประจําใจ บุคคลเหล่านี้จะแนวโน้มกระทำความผิดสูงขึ้น

จากปัญหา สถิติ และงานวิจัย ดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเรื่องเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization) ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย เพื่อจะได้ทราบว่าเด็กและเยาวชนชายเหล่านี้มีการใช้เทคนิคการแก้ตัวหรือไม่ มีวิธีการอย่างไร ซึ่งเทคนิคการแก้ตัวนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาวิจัยในต่างประเทศ ส่วนในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัย สิ่งสำคัญของการศึกษาวิจัยเรื่องครั้งนี้ ไม่ได้เป็นการชี้แนะให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้

เทคนิคการแก้ตัวเพื่อให้พ้นผิดหรือพ้นโทษ แต่เป็นการศึกษาเพื่อจะทำให้ทราบว่าเด็กและเยาวชนชายเหล่านั้นว่ามีเทคนิคการแก้ตัวอย่างไรก่อนที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย
2. เพื่อศึกษาความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

นิยามศัพท์ในการวิจัย

1. เทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization) หมายถึง เทคนิคที่บุคคลใช้เพื่อเป็นข้อแก้ตัวสำหรับการกระทำที่ผิดกฎหมาย เพื่อให้ตนเองมีความรู้สึกว่าได้กระทำผิดกฎหมาย หรือมีความรู้สึกว่าได้เป็นคนชั่วร้าย หรือลดความรู้สึกผิดที่ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมาย และทำให้บุคคลรู้สึกว่าการฝ่าฝืนละเมิดกฎหมายเป็นสิ่งที่สามารถยอมรับได้ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็ตาม ประกอบด้วย 5 เทคนิค ดังนี้

1.1 การปฏิเสธความรับผิดชอบ (The Denial of Responsibility) หมายถึง การปฏิเสธความรับผิดชอบของบุคคลต่อสิ่งที่ได้กระทำลงไป โดยอ้างว่า การกระทำผิดนั้นเป็นอุบัติเหตุ หรือเกิดขึ้นในขณะที่ตนไม่มีสติสัมปชัญญะ หรือเกิดจากแรงกดดันภายนอกซึ่งตนเองไม่สามารถควบคุมได้ เช่น พ่อแม่ไม่รัก เพื่อนไม่ดี ชุมชนแออัด ครอบครัวแตกแยกความยากจน ไม่มีพ่อแม่ ขาดคนดูแลเอาใจใส่และระบบชั้นทางสังคม สิ่งเหล่านี้ทำให้ตนเองกระทำผิด

1.2 การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย (The Denial of Injury) หมายถึง การที่ผู้กระทำผิดปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย โดยอ้างว่า ไม่มีผู้ใดได้รับบาดเจ็บจากการกระทำผิดของเขา หรือ รู้สึกว่าการกระทำผิดของเขาไม่ได้เป็นสาเหตุให้บาดเจ็บรุนแรง ซึ่งในความเป็นจริงนั้น การกระทำของพวกเขาผิดกฎหมาย

1.3 การปฏิเสธผู้เสียหาย (The Denial of Victim) หมายถึง การที่ผู้กระทำผิดปฏิเสธผู้เสียหาย โดยมองตนเองเป็นผู้แค้น ส่วนผู้เสียหายเป็นผู้กระทำผิด และมองว่าผู้เสียหายสมควรที่จะได้รับการลงโทษและการแก้แค้นจากการกระทำผิดของเขา

1.4 การประณามของผู้กระทำผิด (The Condemnation of the Condemners) หมายถึง การที่ผู้กระทำผิดประณามผู้ที่ประณามตนว่าเป็นบุคคลที่โหด หลอกหลวง เสแสร้ง และประสงค์ร้ายต่อเขา ไม่มีความยุติธรรมในการประณามการกระทำผิดของตน ผู้กระทำผิดจะไม่ยอมรับว่าการกระทำของตนเป็นการกระทำผิดกฎหมาย โดยผลการดำเนินไปสู่บุคคลอื่น เช่น ตำรวจเป็นพวกคอร์รัปชัน ไม่ซื่อสัตย์ โหดร้าย ผู้พิพากษาไม่มีความยุติธรรม พ่อแม่รักลูกไม่เท่ากัน ครูมีอคติ ลำเอียง

1.5 การอ้างถึงความซื่อสัตย์ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม (The Appeal to Higher Loyalties) หมายถึง การที่ผู้กระทำผิดอ้างว่า พวกเขาอยู่ในสถานการณ์ที่จำเป็นต้องตัดสินใจระหว่างการปฏิบัติ

ตามระเบียบบรรทัดฐานทางสังคมหรือปฏิบัติตามความต้องการของกลุ่มที่พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งในนั้น ดังนั้น การกระทำผิดที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม แต่เป็นเพราะผู้กระทำผิดยึดถือและให้ความสำคัญกับความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม เช่น เพื่อนสนิท ญาติ พี่น้อง แก๊ง มากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมายและบรรทัดฐานทางสังคม จึงทำให้กระทำผิด

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรภูมิหลังส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ศาสนา รายจ่ายส่วนตัว สถานภาพ ของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว และลักษณะการอยู่อาศัย

ตัวแปรเทคนิคการแก้ตัว ได้แก่ การปฏิเสธความรับผิดชอบ การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย การปฏิเสธผู้เสียหาย การประณามของผู้กระทำผิด และการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม

ตัวแปรความผูกพันทางสังคม ได้แก่ ความผูกพันในครอบครัว ข้อผูกมัดหรือพันธะสัญญา การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และความเชื่อทางสังคม

จำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหา

ตัวแปรตาม คือ การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

สมมติฐาน

1. ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย
2. ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายกรุงเทพมหานคร จำนวน 210 คน ได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรูณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุกดา และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการแก้ตัว
2. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว 5 เทคนิค ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ ดังนี้ การปฏิเสธความรับผิดชอบ 4 ข้อ การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย 4 ข้อ การปฏิเสธผู้เสียหาย 4 ข้อ การประณามของผู้ประณาม 6 ข้อ และการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม 2 ข้อ

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

- การหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity) โดยนำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

- การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Pre - test) กับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 35 คน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8826

แบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว ประกอบด้วย 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ถามอายุ ระดับการศึกษา ศาสนา รายจ่ายส่วนตัวสถานภาพของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว ลักษณะการอยู่อาศัย และจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว จำนวน 20 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับ

แบบสอบถามความผูกพันทางสังคม

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันทางสังคม
2. ศึกษาแบบสอบถามความผูกพันทางสังคม 4 องค์ประกอบของชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี (2554) ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 18 ข้อ คือ ด้านความผูกพันในครอบครัว 5 ข้อ ด้านข้อผูกมัดหรือพันธะสัญญา 3 ข้อ ด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม 4 ข้อ และด้านความเชื่อทางสังคม 6 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับ

3. นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

- การหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity) โดยนำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

- การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไป

ทดสอบ (Pre - test) กับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 35 คน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.7197

แบบสอบถามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
2. ศึกษาแบบสอบถามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี (2553) จำนวน 14 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ

3. นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

- การหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity) โดยนำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

- การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Pre - test) กับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 35 คน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9133

การตรวจสอบข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบข้อมูลโดยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation Method) เพื่อหาความน่าเชื่อถือและความถูกต้องของข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบสามเส้าด้านระเบียบวิธี (Methodological Triangulation) คือ การใช้เทคนิควิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านต่างๆ หลายวิธีเพื่อรวบรวมข้อมูลเรื่องเดียวกัน สำหรับการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ใช้ ค่าเฉลี่ยควบคู่กับการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ทั้งหมดกระทำโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science) โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ 1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละและ ค่าเฉลี่ย ของตัวแปรปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล 2. วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีครอบครัวในศูนย์ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา มีอายุระหว่าง 16-19 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา นับถือ ศาสนาพุทธ ค่าใช้จ่ายส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 2,000 บาท บิดามารดาอยู่ด้วยกันและมีอาชีพ รับจ้างทั่วไป ครอบครัวมีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 7,000 บาท อยู่อาศัยร่วมกันเฉพาะพ่อแม่ลูก และมีจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่จำนวนน้อยกว่า 20 คน
2. ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาแยกรายด้านของปัจจัยด้านเทคนิคการ แก้ตัว ก็พบว่า ด้านการประณามของผู้กระทำผิดและด้านความซื่อสัตย์จงรักภักดี ส่งผลต่อการกระทำ ผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน ชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ตัวแปรจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับ ทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผลการวิจัย

ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็ก และเยาวชนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization Theory) ของไซค์ และ แมทซาท์ (Sykes and Matza , 1957) ที่อธิบายว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำ ผิดมีค่านิยม ความเชื่อ และมีเหตุผลแก้ตัวสำหรับการกระทำผิด ซึ่งเรียกว่า “เทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization)” เพื่อใช้เป็นข้อแก้ตัวในการกระทำผิด หรือเพื่อให้ตนเองรู้สึก ว่า ไม่ได้กระทำผิด หรือเพื่อให้มีความรู้สึกว่าได้เป็นคนชั่วร้าย หรือลดความรู้สึกผิดที่ไม่ได้ปฏิบัติตาม กฎหมาย นอกจากนี้ เทคนิคการแก้ตัวทำให้เด็กและเยาวชนรู้สึกว่าการฝ่าฝืนละเมิดกฎหมายเป็น สิ่งที่สามารถกระทำได้ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็ตาม แต่อย่างไรก็ตามเด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็ยัง คงเชื่อในกฎระเบียบของสังคม ไม่ได้ขัดแย้ง ต่อต้าน หรือปฏิเสธ รวมถึงรู้สึกผิดและละอายกับการ ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมนั้น ซึ่งสอดคล้องกับ Hamlin (1988 : 430 อ้างใน John E. Conklin, 1995 : 217) เทคนิคการแก้ตัวอาจช่วยให้บุคคลมีความรู้สึกผิดน้อยลงจากการกระทำผิด และทำให้บุคคลเหล่านั้นมองว่าตนเองเป็นบุคคลที่มีคุณค่า นอกจากนี้ เทคนิคการแก้ตัวช่วยในการ ปกป้องบุคคลจากความรู้สึกละอาย ความรู้สึกผิด การสูญเสียความภาคภูมิใจในตนเองและการตีตรา จากบุคคลอื่น (Copes and Maruda , 2004:35) สอดคล้องกับ Reid (2006:277) ที่อธิบายว่า ขโมยไม่ได้คิดว่าตนเองเป็นขโมยและไม่อยากให้บุคคลอื่นมองว่าพฤติกรรมของตนเป็นขโมย นอกจากนี้ขโมยไม่ได้คิดว่าตนเองเป็นผู้กระทำผิดแล้วพวกเขายังใช้ชีวิตเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม

เช่น ทำงาน เรียนหนังสือ และคบหาสมาคมกับเพื่อน (Adler, Mueller, and Laufer, 2001:339) ในขณะที่ยังไม่มีงานวิจัยในประเทศไทยที่สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องนี้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำเสนองานวิจัยต่างประเทศที่สอดคล้องเรื่องงานวิจัยเรื่องนี้ ดังนี้ Agnew (1994) พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่มีแนวโน้มใช้เทคนิคการแก้ตัวในการใช้ความรุนแรงในสถานการณ์เฉพาะ การยอมรับเทคนิคการแก้ตัวสนับสนุนพฤติกรรมความรุนแรงและมีแนวโน้มสูงในการนำไปสู่พฤติกรรมรุนแรง Higgins and Copes (2009) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการทำผิดและการยอมรับเทคนิคการแก้ตัว พบว่า บุคคลที่มีเทคนิคการแก้ตัวในระดับต่ำจะมีการกระทำผิดต่ำ และ บุคคลที่มีเทคนิคการแก้ตัวในระดับสูงจะมีการกระทำผิดสูง Cechaviciute and Kenney (2007:17) พบว่า เทคนิคการแก้ตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการกระทำผิด (Mitchell and Dodder, 1981 ; Morris, 2006 ; Presser, 2003 ; Piquero , Tibbetts, and Blankenship, 2005) พบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ใช้เทคนิคการแก้ตัว หรือแสดงเหตุผล หรือหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองต่อการกระทำผิด และผู้กระทำผิดมีแนวโน้มใช้เทคนิคการแก้ตัวมากในการตัดสินใจกระทำผิด สอดคล้องกับ Ball (1966:28 อ้างใน Bailey,2004:15) ศึกษาการใช้เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดยอมรับและมีการใช้เทคนิคการแก้ตัวมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่กระทำผิด Cromwell and Thurman (2003:535) ศึกษาเรื่องการใช้เทคนิคการแก้ตัวกับการขโมยของในร้านค้า พบว่า ขโมยใช้เทคนิคการแก้ตัว และ Agnew and Peter (1986:81) พบว่า เทคนิคการแก้ตัวมีผลต่อการโกง การขโมยของในร้านค้า และส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน

เมื่อพิจารณาแยกรายด้านของปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว ก็พบว่า ด้านการประณามของผู้กระทำผิด และด้านความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อกลุ่มส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization Theory) ของ ซัยค์ และ แมทซาท์ (Sykes and Matza , 1957)

ด้านการประณามของผู้กระทำผิด (The Condemnation of the Condemners) Sykes and Matza (1957) อธิบายว่า ผู้กระทำผิดจะเบี่ยงเบนความสนใจของตนเองไปสู่แรงจูงใจที่ทำให้ตนกระทำผิดแรงจูงใจที่สำคัญคือ การประณามจากบุคคลอื่นโดยเฉพาะผู้มีอำนาจ โดยอ้างว่า ผู้ที่ประณามตนเป็นบุคคลที่โกหก หลอกลวง เสแสร้ง ปรีกปรี่า กล่าวร้าย เยาะเย้ย ประชดประชัน หรือมีความประสงค์ร้ายต่อเขา ไม่มีความยุติธรรมในการประณามการกระทำผิดของตนเอง ผู้กระทำผิดจะไม่ยอมรับว่าการกระทำของตนเป็นการกระทำผิดกฎหมาย และพยายามปกปิดความผิดของตนเองไว้ และกลับไปตำหนิบุคคลอื่นแทน (Larry J. Siegel, 2008 : 155) เช่น ตำรวจเป็นพวกคอรัปชั่น ไม่ซื่อสัตย์ โง่เขลา โหดร้าย หยาบคาย ผู้พิพากษาไม่มีความยุติธรรม พ่อแม่รักลูก ไม่เท่ากัน ทอดทิ้งลูก ครุมืออดติ ลำเอียง ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า เทคนิคการแก้ตัวของกลุ่มตัวอย่างในด้านการประณามของผู้กระทำผิดอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ใคร ๆ ก็เคยลักขโมยกันทั้งนั้น ทำไมตำรวจต้องมาจับท่านคนเดียวด้วย ($\bar{X}= 2.58$) ลักขโมยทรัพย์สินเงินทองเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ตำรวจควรไปจับคน

ที่กระทำผิดร้ายแรงกว่า ($\bar{X} = 2.60$) ตำรวจที่จับเป็นคนไม่ดี คดโกง เพราะฉะนั้นจึงไม่มีสิทธิ์มาจับ ($\bar{X} = 2.54$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ulsparger, Ho and Paul (2010) พบว่า ผู้กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ใช้เทคนิคการแก้ตัวด้านการประณามของผู้กระทำผิด นอกจากนี้ Costello (2000: 307) และ Hirschi (1969 อ้างใน Conklin, 1995:217) พบว่า เทคนิคการแก้ตัวด้านการประณามของผู้กระทำผิด ที่เกี่ยวข้องกับตำรวจมีความสัมพันธ์สูงกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยการประณามของผู้กระทำผิด เป็นตัวบ่งชี้ที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด (Hindaleng, 1973)

ด้านการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม (The Appeal to Higher Loyalties) Sykes and Matza (1957) อธิบายว่า การที่ผู้กระทำผิดอ้างว่า พวกเขาอยู่ในสถานการณ์ที่จำเป็นต้องตัดสินใจระหว่างการปฏิบัติตามระเบียบบรรทัดฐานทางสังคมหรือปฏิบัติตามความต้องการของกลุ่มที่พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งในนั้น เช่น เพื่อนสนิท ญาติพี่น้อง แก๊ง ดังนั้น การกระทำผิดที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม แต่เป็นเพราะยึดถือและให้ความสำคัญกับความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี ต่อกลุ่มมากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมายและบรรทัดฐานทางสังคม จึงทำให้เกิดการกระทำผิดขึ้น ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพบว่า กลุ่มเพื่อนสนิทส่วนใหญ่มักใช้เหตุผลแก้ตัวในการกระทำผิดและพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Harvey, Weber, and Orbuch, 1990; Toch, 1993 อ้างใน Copes and Maruda, 2004:41) สอดคล้องกับการศึกษาของ Ingram and Hinduja, (2008) พบว่า การกระทำผิดมีความสัมพันธ์กับการอ้างถึงความจงรักภักดีต่อกลุ่ม นอกจากนี้ Pfohl (1994: 306 อ้างใน Bailey, 2004:10) ยังกล่าวว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการเห็นแก่ส่วนรวมของกลุ่ม และ Hirschi (1969:212) ยอมรับว่าเทคนิคการแก้ตัวด้านการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่มสามารถอธิบายการกระทำผิดได้

ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory) ของ Hirschi (1969) ที่อธิบายว่า การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดหรือคนทั่วไปประกอบอาชญากรรมนั้น เนื่องมาจากคนเหล่านี้มีความผูกพันต่อสังคมที่ไม่ค่อยดี (Weak Bond) หรือไม่ดีเลย (Broken Bond) คือ มีความผูกพันที่ไม่ดีทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความผูกพันต่อพ่อแม่ เพื่อน โรงเรียน ด้านการมีพันธะสัญญาต่อการศึกษา อาชีพ ด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และด้านความเชื่อต่อศีลธรรมจริยธรรมของสังคม (Hirschi, 1969: 16-26; DeKeseredy and Schwartz, 1996: 219 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554 :63)

จากการวิเคราะห์ที่พบว่า ความผูกพันทางสังคมไม่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายนั้น นักอาชญาวิทยาอธิบายว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมปฏิเสธแนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ (Bohm, 1997:91) และไม่ได้รับบุชชี้ชัดหรือแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าแรงจูงใจทำให้เกิดการฝ่าฝืนกฎหมายหรือทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Conklin, 1995:239) ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าปัจจัยด้านแรงจูงใจมีอิทธิพลมากกว่าความผูกพันทางสังคม ส่งผลให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ให้ความ

สำคัญกับแรงจูงใจต่อทรัพย์สินเงินทองมากกว่า จึงทำให้ความผูกพันทางสังคมมีอิทธิพลไม่มากเท่าที่ควร นอกจากนี้ นักอาชญาวิทยาหลายท่านยังอธิบายเพิ่มเติมว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory) เหมาะกับการอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรงหรือการกระทำผิดเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งงานวิจัยของ Krohn and Massey (1980 อ้างใน Adler, Mueller, and Laufer, 1991:163) ศึกษาทฤษฎีความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดที่ไม่รุนแรง เช่น เสพกัญชา ดื่มแอลกอฮอล์ กับ การกระทำผิดรุนแรง เช่น การลักขโมย การทำร้ายร่างกาย พบว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดที่ไม่รุนแรงสูงกว่าการกระทำผิดรุนแรง นั่นคือ ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรงได้ดีกว่าการกระทำผิดรุนแรง สอดคล้องกับ Siegel (2006:236) ที่อธิบายว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม เหมาะกับการอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรงหรือการกระทำผิดเล็กๆ น้อยๆ เช่น การกระทำผิดเกี่ยวกับกัญชา แอลกอฮอล์ มากกว่าใช้อธิบายการกระทำผิดรุนแรง (Serious Crime) และ Bohm (2001:93) ที่อธิบายว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมเหมาะสำหรับอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรง และไม่สามารถอธิบายการกระทำผิดที่รุนแรงได้ นอกจากนี้

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีนักอาชญาวิทยาวิพากษ์วิจารณ์ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมอยู่บ้าง แต่นักอาชญาวิทยาเหล่านั้นยังคงยอมรับว่าทฤษฎีความผูกพันทางสังคมมีอิทธิพลต่อการอธิบายปัญหาอาชญากรรมในปัจจุบัน ซึ่งอาจจะมากกว่าทฤษฎีอื่น (Cullen and Agnew, 2003:231 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:57) (Reid, 1997:207) นอกจากนี้ ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมยังใช้อธิบายจุดเริ่มต้นของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในเด็กและเยาวชนอีกด้วย (Siegel, 2008:161) จำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่ส่งผลการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory) ของ แอดวิน เฮซ ซัทเธอร์แลนด์ (Edwin H. Sutherland, 1939) ที่อธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรเกิดจากการเรียนรู้ โดยการคบหาสมาคมกับผู้อื่นที่เป็นการเฉาะหน้าหรืออย่างใกล้ชิด และมีการปฏิสัมพันธ์ติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้นั้นเป็นการเรียนรู้ถึงเทคนิคและวิธีการต่างๆ เหตุผล และแรงจูงใจในการกระทำผิด หรือละเมิดกฎหมายซึ่งเป็นค่านิยมและความเชื่อที่มีความหมาย (Definition or Meaning) ที่ผู้กระทำผิดชื่นชอบในการกระทำผิด (Favorable to law Violation) ได้ซึมซับมาไว้ในใจ (Assimilation or Absorption) จนสามารถพัฒนาตัวตน (Self) ของตนเองได้ จนนำไปสู่การกระทำผิดได้ในที่สุด (ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:108) สอดคล้องกับ Clinard (1968:242) อธิบายว่าเพื่อนมีความสำคัญต่อการส่งเสริมให้เกิดการกระทำผิด คือ แก๊งค์ต่างๆ ได้ถ่ายทอดเทคนิคในการกระทำผิด คอยช่วยเหลือส่งเสริมให้กระทำผิดหนักกว่าเดิม สนับสนุนกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความตื่นเต้นและประโยชน์ร่วมกันในการกระทำผิด ซึ่งการศึกษาเรื่อง Professional thieves ของ Sutherland (1937 อ้างใน Adler, Mueller, and Laufer, 2001:340) มีลักษณะสำคัญ 5 ประการ คือ ขโมยเหล่านี้มีการพัฒนาทักษะในการขโมย ยอมรับซึมซับค่านิยมการขโมย ยอมรับเสียงส่วนใหญ่และแบ่งปันค่านิยมกับกลุ่มเพื่อนสนิท และมีการจัดระเบียบแต่ไม่เข้มงวดมาก

เด็กและเยาวชนหรือวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และได้รับการยอมรับ เด็กในวัยนี้จะเลือกคบหาเพื่อนที่มีความพอใจ ความสนใจและความสามารถคล้าย ๆ กัน กลุ่มเพื่อนอาจกำหนดว่าเด็กและเยาวชนจะพัฒนาไปเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมคล้อยตาม สังคมหรือต่อต้านสังคม (ประณต เค้าจิม, 2550:179) และแรงกดดันของกลุ่มเพื่อน (Peer Pressure) จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงวัยนี้ (วิทยากร เชียงกูล, 2552:10) ถ้าเด็กและเยาวชนคบเพื่อนไม่ดี ก็อาจชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสีย หรือก่อความเดือดร้อน เช่น ลักขโมย เสพยาเสพติด ดื่มเหล้า เล่น การพนัน เป็นต้น ดังนั้น การคบเพื่อนไม่ดีเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุดในการก่อให้เกิดปัญหาเด็ก และเยาวชนกระทำผิดและอาชญากรรม (Reckless, 1971:77 อ้างใน สุชา จันทน์เอม, 2533:22) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chaple, McQuillan, and Berdahl (2004 อ้างใน สมพร ปรัตถกรกุล, 2550:71) พบว่า เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้ความสำคัญและต้องการเลียนแบบด้านความคิดและพฤติกรรมของเพื่อนสนิท ดังนั้น ถ้าเด็กวัยรุ่นคบหาเพื่อนสนิทที่กระทำผิดอยู่เป็นประจำ ย่อมทำให้มีการเลียนแบบด้านความคิดและพฤติกรรมที่ไม่ดีจากเพื่อนได้ง่ายและมีความเสี่ยงสูงต่อการกระทำผิดสูงด้วยเช่นกัน พิษณุ พลบุตร (2545) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่า เด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิด เคยมีเพื่อนหรือพี่น้องกระทำผิดกฎหมาย Mullin and Wright (อ้างใน Reid, 2006:277) พบว่า ขโมยส่วนใหญ่เรียนรู้พฤติกรรมขโมยมาจากเพื่อนสนิทและครอบครัว Suriyamanee (2549) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดคบหากับเพื่อนที่กระทำผิด สมพร ปรัตถกรกุล (2550) ศึกษาปัจจัยด้านการผูกมัดทางศาสนาที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย พบว่า สาเหตุกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายส่วนใหญ่ เกิดจากคบเพื่อนไม่ดี และมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนสูง จิตราภรณ์ จิตรธร (2551) ศึกษาการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิดเพราะคบเพื่อนที่กระทำผิด และเพื่อนชักชวน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. เทคนิคการแก้ตัวคือการใช้คำพูดของผู้กระทำผิดเพื่ออ้างเหตุผลและแก้ตัวในการกระทำผิด เพื่อให้ตนเองรู้สึกว่าได้กระทำผิดหรือไม่ได้เป็นคนเลว ซึ่งในงานวิจัยเรื่องนี้ เด็กและเยาวชนชายนำเทคนิคการแก้ตัวมาใช้ในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้มีความรู้สึกว่าตนไม่ได้กระทำผิด และไม่รับผิดชอบกับการกระทำที่ก่อความเดือดร้อนและความเสียหายให้กับบุคคลและสังคม ดังนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครองควรปลูกฝังจิตสำนึกด้านการให้ความเคารพ เชื่อฟัง และปฏิบัติตามตามกฎระเบียบ บรรทัดฐาน และกฎหมายของสังคม สิ่งสำคัญ คือความรับผิดชอบต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กและเยาวชนตระหนักในความรับผิดชอบต่อ

พฤติกรรมของตนและผลที่ตามมาของพฤติกรรมนั้น ไม่กล่าวโทษผู้อื่น ไม่โยนความผิดให้สังคม นอกจากนี้ การอบรมสั่งสอนให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ในการเห็นยั้งความต้องการทุกอย่างของตน รู้จักสะกดกลั้นและควบคุมอารมณ์ตนเอง สิ่งใดที่สังคมไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย หรือไม่นิยมปรารถนา จะต้องระมัดระวังไม่ฝ่าฝืน เช่น การหยิบฉวยข้าวของของผู้อื่น การทำลายสิ่งของ การทะเลาะทำร้ายร่างกาย เป็นต้น

2. นอกจากสถาบันครอบครัวแล้ว สังคมและภาครัฐควรตระหนักและปลูกฝังจิตสำนึกการเป็นคนดี มีคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อเป็นรากฐานสำคัญที่จะทำให้เด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและป้องกันแก้ไขปัญหาการกระทำผิด ตลอดจนอาชญากรรมต่าง ๆ ซึ่งในขณะนี้ กรุงเทพมหานครร่วมกับองค์กรเพื่อความโปร่งใสในประเทศไทยและศูนย์สาธารณประโยชน์และประชาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) ได้จัดทำหลักสูตร “โตไปไม่โกง” ขึ้น เพื่อปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้แก่เด็กนักเรียน กระตุ้นให้เด็กคิดอย่างมีเหตุผลและซึมซับคุณค่าของความดีอย่างเป็นธรรมชาติ สร้างความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และภูมิใจในการทำความดี ซึ่งหลักสูตรนี้ได้รับความสนใจและประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก โดยมีสาระสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ ประการแรก ความซื่อสัตย์สุจริต ประการที่สอง การมีจิตสาธารณะ ประการที่สาม ความเป็นธรรมทางสังคม ประการที่สี่ การกระทำอย่างรับผิดชอบ และประการสุดท้าย เป็นอยู่อย่างพอเพียง

3. จากการที่ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมไม่ส่งผลการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายนั้น อาจเกิดจากปัญหาเกี่ยวกับการคลาดเคลื่อนของการตอบที่เรียกว่า “Social Desirability” นั่นคือ แนวโน้มการตอบของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปในทิศทางตามลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม และในขณะเดียวกัน ข้อคำถามที่มีความชัดเจนตรงไปตรงมาจนเกินไปทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถคาดเดาได้ว่าผู้วิจัยกำลังสอบถามเรื่องใด จึงอาจทำให้เกิดความลำเอียงหรืออคติในการตอบข้อคำถาม (Guilford, 1959) ทั้งนี้ แบบสอบถามความผูกพันทางสังคมเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความผูกพันต่อครอบครัว พันธะสัญญา การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และความเชื่อทางสังคม ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องพื้นฐานสำคัญของสังคมไทย ประการแรก ความผูกพันต่อครอบครัว สังคมไทยปลูกฝังและคาดหวังในค่านิยม “กตัญญูกตเวที” ทำให้เด็กและเยาวชนไทยส่วนใหญ่จะตระหนักและปฏิบัติตนเป็นคนกตัญญู จนอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องตอบแบบสอบถามเป็นไปในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้ว จะทำให้ตนเองรู้สึกว่าเป็นคนอกตัญญู ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่สังคมไทยไม่ยอมรับ และกลายเป็นคนไม่ดี

ประการที่สองการให้คำมั่นสัญญากับพ่อแม่ว่าจะดูแลเอาใจใส่เลี้ยงดูท่าน จะเป็นคนดี จะพยายามเรียนหนังสือให้สูงที่สุดและประกอบอาชีพสุจริต เป็นการแสดงถึงการรักษาสัจจะคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับพ่อแม่ จนอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องตอบแบบสอบถามเป็นไปในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้วก็จะกลายเป็นคนไม่มีสัจจะ ไม่รักษาคำพูด แม้ในความเป็นจริงในขณะนั้น กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถรักษาคำพูดได้ เพราะกลายเป็นคนไม่ดีเนื่องจากกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ประการที่สาม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม(Social animal) โดยเชื่อว่า โดยสภาพธรรมชาติของมนุษย์แล้วจะต้องมีชีวิตร่วมกับบุคคลอื่น ๆ มีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างอิสระตามลำพังได้ สังคมจึงเกิดขึ้น ดังนั้น เมื่อมนุษย์เป็นสัตว์สังคม มนุษย์จึงต้องการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมและชุมชนเพื่อปฏิสัมพันธ์กัน จนอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างตระหนักถึงเหตุผลนี้ จึงตอบแบบสอบถามเป็นไปในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้ว กลุ่มตัวอย่างอาจคิดว่าตนเองกลายเป็นบุคคลไม่มีสังคม ไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับเพื่อนและคนรอบข้าง ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ

ประการสุดท้ายเป็นสิ่งสำคัญพื้นฐานอีกประการหนึ่งของสังคมไทย คือ ความเชื่อทางสังคม ได้แก่ ระเบียบกฎเกณฑ์ ศีลธรรมจริยธรรม และศาสนา โดยเฉพาะความเชื่อในเรื่องศาสนา ซึ่งมีการถ่ายทอด พิธีกรรมต่าง ๆ และความเชื่อทางศาสนาพุทธให้แก่เด็กและเยาวชนไทย ได้แก่ การทำบุญตักบาตร การอุปสมบท ความเชื่อในเรื่องบาปบุญคุณโทษ นรก - สวรรค์ การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 92.9 เพราะฉะนั้น กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้จึงอาจจำเป็นต้องตอบแบบสอบถามเป็นไปในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้วจะทำให้ตนเองรู้สึกว่าเป็นคนไม่ดี ไม่มีนับถือศาสนา แม้ในความเป็นจริง กลุ่มตัวอย่างอาจจะไม่แน่ใจหรือไม่ได้ให้ความสนใจในหลักธรรมคำสอนมากนัก ทำให้ขาดความรู้ความเข้าใจในแก่นแท้ของหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง (จิตราภรณ์ จิตรธร, 2551:115)

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยในลักษณะเปรียบเทียบระหว่างเด็กและเยาวชนชายกับเด็กและเยาวชนหญิง ในคดีการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
2. ควรศึกษาวิจัยในลักษณะเปรียบเทียบกลุ่มผู้ต้องขังชายกับผู้ต้องขังหญิงในคดีการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
3. ควรศึกษาวิจัยทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
4. ควรศึกษาวิจัยทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดในคดีอื่น ๆ เช่น การกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การทำร้ายร่างกาย การข่มขืน อาชญากรรมคอปขาว เป็นต้น เพราะในปัจจุบันมีการนำทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวไปปรับประยุกต์ใช้กับการกระทำผิดหลายรูปแบบทั้งอาชญากรรมรุนแรง (Serious Crime) และอาชญากรรมไม่รุนแรง (Non - Serious Crime)
5. ควรศึกษาวิจัยทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวในเชิงคุณภาพ โดยปรับเนื้อหาข้อคำถามของมาตรวัดให้เหมาะสมและสอดคล้อง เพื่อเจาะลึกถึงทัศนคติ แรงจูงใจ เหตุผล และคำพูดในการแก้ตัวในการกระทำผิด

เอกสารอ้างอิง

- จิตรภรณ์ จิตรธร. (2551). การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินศึกษาในเชิงทฤษฎีการควบคุมตนเอง การควบคุมทางสังคม และการคบหาสมาคมที่แตกต่าง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี. (2554). ทฤษฎีอาชญาวิทยาร่วมสมัยกับการวิจัยทางด้านอาชญาวิทยา ในปัจจุบัน. นนทบุรี: หินทราย.
- ประณต คำนิม. (2550). จิตวิทยาวัยรุ่น: เอกสารประกอบการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิทยากร เชียงกุล. (2552). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: สายธาร.
- สมพร ปรี๊ดถกรกุล. (2550). การศึกษาปัจจัยด้านการผูกมัดทางศาสนา (Religious comment) ที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน: ศึกษา เฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุชา จันทน์เอม. (2533). จิตวิทยาเด็กเกเร (Psychology of juvenile delinquency). (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- Adler, Freda., Mueller, Gerhard , O. W., & Laufer, Williams S. (2001). *Criminology*. (4th ed.). New York: MaGraw-Hill.
- Agnew, Robert, & Peter, Ardith A. R. (1986). The techniques of neutralization: An analysis of predisposing and situational factors. *Criminal Justice and Behavior*, 13(1):81.
- Bohm, Robert, M. (2001). *A primer on crime and delinquency theory*. (2nd ed.). Canada: Wadsworth.
- Cechaviciut, Ievae, & Kenny, Dianna T. (2007). The relationship between neutralizations and perceived delinquent labeling on criminal history in young offenders serving community orders. *Criminal Justice and Behavior*, 34(6):816-829.
- Conklin, John E. (1995). *Criminology*. (5th ed.). Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Cromwell, Paul., & Thurman, Quint. (2003). The devil made me do it: Use of neutralizations by shoplifters. *Deviant Behavior*. 24(6), 535.
- Mitchell , Jim, & Dodder, Richard A. (1981). Types of neutralization and types of delinquency. *Journal of Youth and Adolescence*. 12(4), 307.
- Reid, Sue Titus. (2006). *Crime and criminology*. (11th ed.). New York: MaGraw-Hill.
- Siegel, Larry J. (2008). *Criminology the core*. (3rd ed.). Belmont, C.A.: Thomson Higher.

วารสารวิทยบริการ
ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๒ เมษายน-มิถุนายน ๒๕๕๖

เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับ
อุษณีย์ ทิพย์สุวรรณ

Suriyamanee, Chankanit. Kritya . (2006). Factors related to property offence of juveniles in Bangkok metropolitan and periphery. (Unpublished doctoral thesis), Mahidol University.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นามสกุล	นางสาวอุษณีย์ ทิพย์สุวรรณ
วัน เดือน ปี เกิด	26 เมษายน พ.ศ. 2529
สถานที่เกิด	จังหวัดนครศรีธรรมราช ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2548 วิทยาศาสตรบัณฑิต (จิตวิทยา) มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2552 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม)
ทุนการศึกษา	ทุนเฉลิมพระเกียรติ 60 พรรษา ครองราชสมบัติ
ที่อยู่	52/1 หมู่ 9 ต.ไม้เรียง อ.ฉวาง จ. นครศรีธรรมราช 80260 โทรศัพท์ 0862737713 E-mail : chomphoo_th@hotmail.com
